Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΤΙ ΒΛΑΚΕΣ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ !...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Παῦλος : : : *εἴκοσι πέντε χρόνων* **Κλεμὰνς** : : : : : *τριάντα χρόνων*
Ἀντρέας : : *εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων* **Ἰουλία** : : *καμαριέρα τῆς Κλεμὰνς*

I

(Στοῦ Παύλου, πρὶν ἀπ' τὸ γεῦμα, στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀντρέας, φίλοι παληοὶ μιλοῦν γιὰ τοὺς ἔρωτές των).

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Ὤ, δίκαιο ἔχουν ὅσοι λὲν ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο νὰ βρῇ κανεὶς μιὰ φίλη ὅπως την θέλει. Εὐτυχῶς ἐγὼ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ, κατώρθωσα να βρῶ μια.

ΠΑΥΛΟΣ. — Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος ;

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Ναὶ εἶνε ὤμορφη, χαριτωμένη, ἔξυπνη.

ΠΑΥΛΟΣ.— Τίποτε δηλαδὴ δεν τῆς λείπει. Μὰ αὐτὴ φίλε μου εἶνε τὸ ὄγδοον θαῦμα. Και πῶς τη λένε ;

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Τῆς ἔδωσα τὸ λόγο μου νὰ μὴν πῶ τ' ὄνομα της σὲ κανένα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν μοῦ τὴν περιγράφεις τοὐλάχιστον ;

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Εἶνε κουλλάκι, μπιζουδάκι, ἄγγελος.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὲ φώτισες ! Και σοῦ εἶνε πιστη ;

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Εἶμαι βέβαιος.

ΠΑΥΛΟΣ.— Και ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις ;

ΑΝΤΡΕΑΣ. Τῆς κάνω ὅλα της τὰ κέφια, ὅλα της τὰ καπρίτσια.

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶσαι σκλαβος της σὰν νὰ λέμε ;

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Σκλαβος της ναί, μὰ τέτοια σκλαβιὰ εἶνε γλυκύτερη ἀπὸ κάθε ἐλευθερία. Ἄλλωστε τὸ κάτω-κάτω τί μὲ μέλλει ; Δεν εἶμαι γιὰ πάντα δεμενος μαζί της. Τὴ μέρα ποὺ θὰ τὴ βαρεθῶ, χράτς ! κόβω τὴν κλωστή. Μὰ δὲ μοῦ λές. ὅλο γιὰ μένα θὰ μιλᾶμε ; Ἐσὺ δὲν ἔπιασες κανένα πουλάκι ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναί, ἕνα μικρὸ γαλάζιο πουλάκι μὲ χρυσᾶ φτερά.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Καὶ την γνωρίζω ἐγώ ; Ποιὰ εἶνε ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Φίλε μου, τῆς ἔδωκα το λόγο μου νὰ μὴν πῶ τὸ-νομά της σὲ κανέναν. Δὲ θὰ στὸ πῶ λοιπον...

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Εἶσαι γελοῖος !

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὅσο καὶ σύ, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἐγὼ δὲν σκλαβώθηκα στὸ... πουλάκι μου. Εἶμαι ὁ ἀφεντης του. Τὰ φτερα του, τοῦ τὰ ψαλιδισα λιγάκι καὶ εἶνε δύσκολο νὰ πετάξῃ. Ὅταν θέλω να χαρῶ τὴ συντροφιά του τὸ βγάζω ἀπ' τὸ κλουβί του. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπαίνω στὸ κλουβὶ ποτέ.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Ἴσως νἆναι καλλίτερο τὸ δικό σου συστημα..

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἴσως... Ἀλλὰ ἂς μιλήσουμε γιὰ τὴ φίλη μου. Σὲ βεβαιῶ λοιπον ὅτι ἂν την γνώριζες, θὰ ἐνθουσιαζόσουν. Μοῦ κάνει ὅλα μου τὰ κέφια, ὅλα μου τὰ καπρίτσια, μαντεύει εὐθὺς τὴν διάθεση στὴν ὁποία βρίσκομαι καὶ μοῦ φέρεται ἀναλογως.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Τί τὰ θέλεις, ἐμένα δὲ μ' ἀρέσουν οἱ τέτοιου εἴδους γυναῖκες. Ἐγὼ φίλε μου θέλω νὰ νοιώθω τὴ γυναίκα, νὰ αἰσθάνομαι τὴν κυριαρχία της, θέλω ἡ γυναίκα νἆχει καπρίτσια, θυμούς, νεῦρα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἔ λοιπόν, καὶ γὼ σοῦ λέω ὅτι τέτοια γυναίκα καὶ νὰ μοῦ τὴν προσφέρεις, δὲ θὰ τὴ δεχθῶ.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Ὅπως καὶ γὼ τὴ δική σου...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἔτσι, λοιπον δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάρῃ ὁ ἕνας τὴν φίλη τοῦ ἄλλου ;..

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Μα τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λὲς καϋμένε ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Καλὰ λοιπόν, τότε ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρόταση.

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Ἀκούω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Παιρνουμε αὔριο τὶς φίλες μας νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε καὶ οἱ τέσσερες μαζί; Ἐγὼ θὰ πάρω τὸν ἄγγελό μου καὶ σὺ τὸν δαίμονά σου. Ἡ ἀντιθεση τῶν χαρακτήρων τους θὰ εἶνε διασκεδαστική.

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Σύμφωνοι.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὥστε αὔριο λοιπὸν στὶς ἑφτὰ καὶ τέταρτο ἐμπρὸς στὸ «Κράϊσταλ Μπάρ»... Ἀπόψε θὰ στείλω ἐγὼ ἕνα γραμματάκι στὴν μικρούλα μου. Κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο... Και τώρα γειά σου, γιατὶ ἔχω κάποια δουλειά.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Γειά σου ! Δε μοῦ λές, γιὰ φαντάσου ἂν τὰ ταίριαζαν καὶ γινόντουσαν φίλες ! Τί ἀστεῖο ἔ ἐ ;

ΠΑΥΛΟΣ. - Γιατὶ ἀστεῖο ; Ἡ γυναῖκες, φίλε μου, πάντοτε ταιριάζουν.

II

(Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, στῆς Κλεμὰνς ἡ ὁποία βρίσκεται ἀκόμη στὸ κρεββάτι της. Μπαίνει ἡ καμαριέρα.)

ΙΟΥΛΙΑ.— Κυρία ἔφεραν δύο γράμματα.

ΚΛΕΜΑΝΣ, *(παίρνοντας τὸ πρῶτο).* — Αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὸν Παῦλο. *(Ὕστερα τὸ δεύτερο).* Αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὸν Ἀντρέα. *(Ἀνοίγει τὸ πρῶτο).* Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τι γράφει ὁ Παῦλος. *(Διαβάζει).*

«Ἀγαπημένη μου μικροῦλα,

Δὲν ξέρω ἂν θὰ μοῦ μείνει καιρὸς νἀρθῶ νὰ σὲ ἰδῶ ὡς αὔριο. Θὰ σὲ περιμένω ὅμως αὔριο στὰς ἑφτὰ ἐμπρὸς στὸ «Κράϊσταλ Μπάρ», ὅπου θὰ φᾶμε μ' ἕναν φίλο μου, ὁ ὁποῖος δὲ θἆναι μόνος. Φανοῦ εὐγενικὴ γιὰ τὸν ἄλλον καὶ ἕλα.

Φιλιὰ

Παῦλος»

(Ἀνοίγει τὸ δεύτερο.) Ἂς δοῦμε τώρα τί γράφει ὁ Ἀντρεας : *(Διαβάζει.)*

«Ἀγαπημένη μου μικροῦλα Κλεμάνς,

Δὲν ξέρεις πόσο λυποῦμαι ποὺ δὲ θὰ μπορέσω νἀρθῶ νὰ σὲ ἰδῶ οὔτε ἀπόψε οὔτε αὔριο. Θὰ ἤμουν ἐντούτοις τόσο εὐτυχὴς ἂν μποροῦσα νὰ περάσω λίγες στιγμὲς κοντά σου ! Ἴσως μὲ μαλώσεις ποὺ ὑποσχέθηκα καὶ ἐκ μέρους σου νὰ φᾶμε ἀπόψε στὸ «Κράϊσταλ Μπάρ». Θὰ φᾶμε μ' ἕναν ἀπ' τοὺς καλλίτερους φίλους μου, τὸν Παῦλο ντὲ Κουοί, γιὰ τὸν ὁποῖον σίγουρα θὰ σοῦχω μιλήσῃ. Ἔχει τὴν ζωηρότερη ἐπιθυμία νὰ σὲ γνωρίσῃ, καὶ νομίζω ὅτι συνοδεύεται. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ φανῆς πολὺ εὐγενική, μὰ πολύ, στὴν φίλη τοῦ φίλου μου. Ξέρω ὅτι δὲ σ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ γεύματα μὲ συντροφιὲς καὶ ὅτι τίποτε δὲν σ' εὐχαριστεῖ ὅσο νὰ εἶσαι μόνη μαζί μου, ἀλλὰ ὁ Παῦλος εἶνε ἀληθινὰ χαριτωμένος καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆς. Θὰ σὲ περιμένω λοιπὸν στὰς ἑφτὰ παρὰ τέταρτο, μπροστὰ στὸ μπάρ. Ὀρβονάρ, ἀγάπη μου, καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι πολύ, πολὺ ὤμορφη.

Ὁ Ἀντρέας σου»

ΙΟΥΛΙΑ.— Ἡ κυρία φαίνεται στενοχωρημένη.

ΚΛΕΜΑΝΣ. — Ἐγώ ; καθόλου. Δῶσε μου τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολογραφίας. *(Ἡ Ἰουλία τῆς πάει ἕνα χαριτωμένο κουτὶ μὲ ρόζ χαρτιὰ καὶ φακέλλους).* Στὸν Παῦλο πρῶτα. *(Γράφει).*

«Ἀγάπη μου,

Τὰ τρυφερά σου λόγια μοῦκαναν πολὺ καλὸ γιατὶ μοῦ ἦρθαν σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἤμουν θλιμμένη. Δὲν εἶνε δυὸ λεπτὰ ποὺ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Ἀβινιὸν τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὶς πιὸ δυσάρεστες εἰδήσεις γιὰ μιὰ θεια μου. Μόλις θὰ προφτάσω τὸ τραῖνο. Ἡ θεια μου ψυχορραγεῖ !.. Μην ξεχνᾶς λοιπὸν τὴν ἀγαπημένη σου ποὺ ποτὲ δὲν σὲ ξεχνᾶ.

Μικροῦλα.

Υ. Γ. Ἂν ἡ κατάστασις τῆς θείας μου καλλιτερέψει, θὰ γυρίσω σὲ 15 μερες, ὄχι ὅμως νωρίτερα. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν σ' ἄλλη εὐκαιρία γνωρισω τὸν φίλο σου.»

Στὸν Ἀντρέα τώρα.

«Ξέρεις, ἀγαπητέ μου Ἀντρέα, ὅτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ βγαίνω καὶ νὰ γευματίζω μ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν γνωρίζω. Περιττὸν λοιπον νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲ θὰ μπορεσω νὰ λάβω μέρος σ' αὐτὸ το γεῦμα. Ἄλλωστε ἔχω πονοκέφαλο ἀπὸ χθὲς καὶ ἅμα ἔχω πονοκέφαλο, ξέρεις τί νεῦρα μὲ πιάνουν. Μὴν ἔλθεις νὰ μὲ ἰδῆς. Θὰ μὲ κουράσῃς.

Ὅλη δική σου

Κλεμάνς»

(Γράφει τὶς διευθύνσεις, κλείνει τοὺς φακέλλους καὶ δίνοντας τὰ γραμματα στὴν Ἰουλία). Στεῖλε τα ἀμέσως μὲ κανέναν μικρό. Καὶ ἂν ἔρθει νὰ μὲ ζητήσει κανεὶς πὲς ὅτι δὲν δέχομαι.

ΙΟΥΛΙΑ.— Καλὰ κυρία. *(Φεύγει).*

ΚΛΕΜΑΝΣ. — Λίγο ἀκόμη καὶ θἄχαμε φουρτοῦνες. Εὐτυχῶς τὴ γλυτώσαμε.

III

(Τὸ βράδυ στὸ «Κράϊσταλ Μπάρ». Κομμάτια φράσεων ποὺ ἀκοῦονται ἀπὸ ἕνα πλαϊνὸ τραπέζι).

ΠΑΥΛΟΣ.— Τώρα βρῆκε ν' ἀρωστήσει κι' αὐτὴ ἡ θειά της !

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Κρῖμα, κρῖμα !

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὅλες εἶνε ἡ ἴδιες...

ΑΝΤΡΕΑΣ. — Δὲν μπορεῖ τέλος πάντων νὰ κάνει κανεὶς ἕνα γλεντάκι κἄπως ἀσυνήθειστο...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θὰ περνούσαμε τόσο ὡραῖα ἂν τὶς εἴχαμε ἐδῶ καὶ τὶς δυό...

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Ὁ καθεὶς τὴ δική του...

ΠΑΥΛΟΣ. — Τί νὰ γίνει ; Ὑπομονή. Ἂς τὸ ἀναβάλουμε γιὰ μιὰ ἄλλη φορά.

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Ἂς τὸ ἀναβάλουμε!...

Ἐρ. Λαβεντὰν

Ἀγάπη μου, τὰ τρυφερά σου λόγια...